

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/91/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116010498
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2116010498.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci proti obžalovanému Ing. W. A., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 12.02.2019 pod sp. zn. 9T/11/2016, na verejnom zasadnutí konanom dňa 05.12.2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania okresného prokurátora a obžalovaného Ing. W. A., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný W. A. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 15.06.2013 v čase okolo 19.00 h v K. N. F., v areáli Základnej školy a bytovky č. XXX fyzicky napadol R. M. tak, že ako sedel vo vozidle zn. Škoda Felícia, bielej farby, ev. č. TT 219CN, pristúpil na strane vodiča k predným dverám vozidla, na ktorých päťou udrel do sklenenej výplne, následne ju vytrhol, cez okno chytil R. M. za vlasy a hlavu mu udieral o stredový stĺpik, čím spôsobil R. M. pomliaždenie krčnej chrbtice s dobou liečenia a práceneschopnosti do 24.06.2013.

Za to mu bol podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov, ktorý mu súd zároveň podľa § 49 odsek 1 písm. a) a § 51 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložil za súčasného určenia skúšobnej doby v trvaní 1 (jeden) rok.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 1179-1183 spisu.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný Ing. W. A., ako i okresný prokurátor. Poškodení odvolanie nepodali.

Obžalovaný namietajúc výlučne výrok o treste (č.l. 1178) v podrobných písomných dôvodoch (č.l. 1186-1189) poukázal na celú genézu procesných úkonov vykonaných OČTK v prípravnom konaní ako i v konaní pred súdom, pričom súdu žiadne relevantné skutočnosti ohľadom zákonnosti, resp. primeranosti uloženého trest okresným súdom neuviedol.

Okresný prokurátor v písomných dôvodoch odvolania (č.l. 1228-1229) namietal výrok o vine (obmedzujúc sa na výrok napadnutého rozsudku o vine , ktorým prvostupňový neuznal obžalovaného vinným na skutkovom základe podanej obžaloby aj pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1,

ods. 2 písm. a) Trestného zákona) i treste napadnutého rozsudku pričom uviedol, že v obžalobe podanej prokuratúrou Okresnému súdu Trnava dňa 14.03.2016 bolo Ing. W. A. kladené za vinu tiež to, že keď chcela útoku Ing. W. A. na poškodeného R. M. zabrániť W. A., t. č. M., ktorá bola v tom čase v 19. týždni gravidity, sediaci vo vozidle na zadnom sedadle tak, že obv. Ing. W. A. držala ruky, ľavú ruku, ktorú mala čiastočne vysunutú von cez okno vodičových dverí jej udrel o stredový stĺpik vozidla, čím spôsobil W. A., t. č. M. pomliaždenie dolnej tretiny ľavého predlaktia s dobou liečenia 2-3 týždne.

Túto časť žalovaného skutku Okresný súd Trnava na základe výsledkov dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní zo skutkovej vety vypustil, nakoľko sa stotožnil s obranou obžalovaného Ing. W. A., že na iných členov posádky, s výnimkou poškodeného R. M. neútočil. Poukázal na výpoveď poškodenej W. A., t.č. M., ktorá uviedla, že obžalovaného chytila za ruku, búchala ho a štípala s tým, aby pustil jej otca a taktiež na výpoveď svedkyne P. M., ktorá vypovedala, že poškodená W. M. dala medzi stĺpik a hlavu poškodeného R. M. svoju ruku v časti zápästia po lakeť, aby stlmila nárazy, pretože sa bála o otca. Na základe týchto zistení prvostupňový súd vyvodil záver o absencii úmyslu obžalovaného ublížiť poškodenej W. A., t. č. M. na zdraví, v dôsledku čoho nedošlo k naplneniu subjektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona.

Prokurátor v tejto súvislosti ďalej uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so záverom prvostupňového súdu o vine obž. Ing. W. A. z útoku na poškodeného R. M., ktorým mu zároveň ublížil na zdraví. Má však tiež za to, že prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní, a to pokiaľ ide o konanie obžalovaného vo vzťahu k poškodenej W. A., t. č. M.. Dokazovaním totiž považuje za preukázané úmyselné zavinenie obžalovaného aj pokiaľ ide o spôsobenie zranenia tejto poškodenej. Menovaná poškodená na hlavnom pojednávaní uviedla, že k zraneniu jej ruky prišlo vtedy, keď obžalovaný chytil jej otca za vlasy a začal mu búchať hlavu o stĺpik okna na vozidle, v ktorom tento sedel. V tom čase mal jej otec sčasti hlavu z vozidla vonku a ona sa snažila, aby obžalovaný jej otca pustil. Ako držala Ing. A. ruku, vtedy zacítila úder. Keďže teda v čase, keď malo prísť k zraneniu ruky W. A., mal poškodený R. M. v dôsledku útoku obžalovaného hlavu sčasti vonku z vozidla, vonku z vozidla musela byť i ruka poškodenej, ktorá držala obžalovaného za ruku držiacu vlasy poškodeného R. M.. Obžalovaný teda musel vidieť, že W. A., t. č. M. ho drží za ruku a má ju vysunutú z okna auta. S tým v konečnom dôsledku korešponduje i výpoveď obžalovaného na hlavnom pojednávaní, kde tento potvrdil, že W. A. ho chytila za ruku, keď sa ešte nachádzala v aute a on držal za vlasy M. a odťahovala jeho ruku od M. vlasov. Ing. W. A. tiež na hlavnom pojednávaní potvrdil, že cítil, že ho niekto chytil za ruku, pričom v tom čase bola v aute len pani A. a B..

Týmito skutočnosťami preto považuje za preukázanú existenciu nepriameho úmyslu obžalovaného i v súvislosti so spôsobením zranenia ruky poškodenej W. A., t. č. M.. Zranenie ruky bolo tejto poškodenej spôsobené tým istým mechanizmom, ako zranenie poškodeného R. M., t. j. úderom o stredový stĺpik vozidla, obžalovaný evidentne (ako i sám priznal na pojednávaní) registroval skutočnosť, že ho poškodená drží svojou rukou za jeho ruku, a preto si musel byť vedomý toho, že ak ruku poškodenej udrie o stredový stĺpik, môže jej tým ublížiť na zdraví. Považuje preto za preukázanú i tú časť konania obžalovaného, ktorú súd zo skutkovej vety obžaloby vypustil a ktorým obžalovaný naplnil skutkovú podstatu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona vo vzťahu k poškodenej W. A., t. č. M..

V nadväznosti na vyššie uvedené zároveň prichádzalo do úvahy tiež uloženie prísnejšieho trestu, a to podľa ustanovenia § 156 ods. 2 Tr. zákona, pri ktorom zákon ustanovuje trest v rozpätí trestnej sadzby od jedného do piatich rokov.

Preto navrhol, aby Krajský súd v Trnave zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine i treste, uznal obž. Ing. W. A. na skutkovom základe uvedenom v obžalobe okresnej prokuratúry Senica zo dňa 14. 3.2016 vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa §156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j/ Trestného zákona, § 37 písm. h/ Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona mu uložil podmienený trest odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Zástupca Krajskej prokuratúry v Trnave na verejnom zasadnutí sa v plnom rozsahu pridrižoval písomných dôvodov odvolania, pričom navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vo veci

rozhodol sám, tak aby uznal obž. za vinného i z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr .zák. a v súlade s tým aj uložil trest v zákonom stanovenej sadzbe.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí k veci len uviedol, že žiada napadnutý rozsudok zrušiť pre jeho nezákonnosť a nespravodlivosť, nakoľko vlastní dokumenty, ktoré svedčia o tom , že poškodená chcela zavraždiť jeho syna.

Podľa § 316 ods.1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť.

Podľa § 316 ods.3 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol ak zistí že súd rozhodol nezákonnom zložením, alebo obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby alebo hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods.1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods.1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods.3 preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods.1 Trestného poriadku.

Odvolací súd plniac prieskumnú povinnosť nezistil dôvod na postup podľa § 316 ods.1 Trestného poriadku, alebo podľa § 316 ods.3 Trestného poriadku. V tomto ohľade zistil, že odvolanie podali obžalovaný a prokurátor riadne a včas, sú osobami oprávnenými na jeho podanie. Vo vzťahu k ustanoveniu § 316 ods.3 Trestného poriadku zase zistil, že okresný súd sa nedopustil žiadneho pochybenia majúceho za následok postup obsiahnutý v tomto ustanovení.

S prihliadnutím na tieto skutočnosti preto odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku proti ktorým odvolanie obžalovaného a prokurátora smerovalo.

Zistil pritom, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu veci nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovaného na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak ku správny skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods.1 Trestného poriadku jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Krajský súd vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému a ustálenému okresným súdom v napadnutom rozsudku nemá žiadne výhrady, závery okresného súdu si v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Dodáva iba, že v rámci prieskumnej povinnosti s poukazom na rozsah podaných odvolaní obžalovaného (proti výroku o treste) a okresného prokurátora (proti výroku napadnutého rozsudku o vine , ktorým prvostupňový neuznal obžalovaného vinným na skutkovom základe podanej obžaloby aj pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a s tým súvisiaci aj výrok o treste) súd preskúmaval iba tieto napadnuté výroky a zistil, že výsledkami vykonaného dokazovania nebolo ani podľa názoru odvolacieho súdu bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že by obžalovaný

počas útoku smerujúceho na poškodeného mieril svoje úmyselné protiprávne konanie i na poškodenú W. M.. Zodpovedá skutočnosti a vyplýva to i zo samotnej výpovede poškodenej M., že to bola práve ona, ktorá obžalovaného chytila za ruku, búchala ho a štípala s tým, aby pustil jej otca. Svedkyňa P. M. tiež potvrdila, že poškodená W. M. dala medzi stĺpik a hlavu poškodeného R. M. svoju ruku v časti od zápästia po lakeť, aby stlmila nárazy, pretože sa bála o otca. Taktiež samotný obžalovaný potvrdil, že okrem poškodeného R. M., na iných členov posádky motorového vozidla neútočil. Z uvedených dôkazov je nepochybné, že tieto v značnej miere sponchybujú úmysel (a to v akejkoľvek forme zavinenia) útočiť na poškodenú, ktorá bola chránenou osobou, pričom tak, ako na to správne poukázal i okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia, nebol vyprodukovaný žiaden iný dôkaz, ktorý by takúto skutočnosť preukazoval. Za takéhoto stavu podľa názoru krajského súdu okresný súd správne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania a správne postupoval, keď súd upravil skutok uvedený v obžalobe tak, že útok obžalovaného na poškodenú W. M. zo skutkovej vety vypustil, nakoľko v konaní obžalovaného nebolo možné vzhliadnuť ani žiadnu inú protiprávnu činnosť, ktorú možno subsumovať pod ustanovenia Trestného zákona.

Nemožno preto v tomto smere súhlasiť s odvolacími námietkami okresného prokurátora v tom, že produkované dôkazy, na ktoré okresný prokurátor poukazuje, sú postačujúcimi dôkazmi na to, aby vina obžalovaného (aspoň vo forme nepriameho úmyslu v zmysle § 15 písm. b) Tr. zák. v časti obžaloby pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, kde predmetom útoku bola i poškodená W. M.) bola ustálená, nakoľko ani podľa názoru krajského súdu reťaz vykonaných dôkazov v danom prípade nepostačuje na vyvrátenie obrany obžalovaného v rozsahu, v akom na to poukazuje okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia bez ohľadu na to, či obžalovaný pociťoval počas fyzického útoku na poškodeného zásah tretej osoby alebo nie. Zavinenie páchatel' je totižto vybudované na vedomostnej a vôľovej zložke. Vedomostná (intelektuálna, rozumová, resp. predstavová) zložka spočíva v páchatel'ovom vnímaní predmetov a javov jeho zmyslovými orgánmi a v jeho predstavách o týchto predmetoch a javoch. Vôľová zložka zahŕňa chcenie alebo uzrozumenie, t. j. rozhodnutie konať určitým spôsobom o znalosťou podstaty veci. Ak totiž páchatel' rozhodujúce skutočnosti nechce a nie je s nimi ani uzrozumený, nemožno hovoriť o jeho vôli páchať trestný čin. Pri nepriamom úmysle je zoslabená vôľová zložka. Ide najmä prípady, keď páchatel' chce spôsobiť určitý následok, uvedomujúc si, že popri ňom alebo namiesto neho môže spôsobiť iný, trestnoprávne relevantný následok, čo v danom prípade však vzhľadom na vyššie produkované dôkazy preukázané nebolo.

Na základe vyššie uvedeného aj odvolací súd potom dospel k zisteniu, že konanie obžalovaného tak, ako je opísané v súlade so zisteným skutočným stavom veci vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, napĺňa výlučne znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ako to správne ustálil okresný súd.

Pri preskúvaní výroku o treste krajský súd tiež napokon zistil, že aj tento výrok je správny a zákonný. Súd I. stupňa správne ustálil u obžalovaného prítomnosť jak poľahčujúcich (§ 36 písm. j) Tr. zákona), tak i priťažujúcich okolností (§ 37 písm. h) Tr. zákona) a správne dospel k záveru, že na naplnenie účelu trestu v danom prípade postačuje uloženie výchovného podmieneného trestu, ktorého výšku (na samej spodnej hranici trestnej sadzby v rozsahu 6 mesiacov odňatia slobody) ako aj dĺžku skúšobnej doby (v trvaní 1 rok) považoval aj krajský súd za správny a zákonný tak z hľadiska druhu trestu ako aj z hľadiska jeho výmery. Takto uložený trest tiež zodpovedá základným zásadám ukladania trestov v zmysle § 34 Trestného zákona.

Pretože krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého rozsudku, odvolania obžalovaného a okresného prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.